

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. V. H. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2021, č. j. 61 A 16/2021 - 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2021, č. j. 61 A 16/2021 - 32 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o vydání zaměstnanecké karty vedeném u žalovaného pod č. j. OAM-42194/ZM-2019. Přisvědčil sice žalobci, že žalovaný v daném řízení doposud rozhodnutí nevydal, avšak uzavřel, že v jeho nekonání nelze spatřovat nečinnost. Podle krajského soudu totiž došlo poté, co Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalovanému uložila vydat rozhodnutí do 31. 3. 2021, ke stavění lhůty podle § 169t odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Dále krajský soud poukázal na to, že vydání rozhodnutí brání objektivní právní překážka spočívající v ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 6. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-87/MIN/KAN. Uvedené opatření znemožňuje Velvyslanectví České republiky v Hanoji vyznačit žalobci dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Rozsudek krajského soudu

(stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že žalovaný měl na vydání rozhodnutí více než 2 roky, přesto byl a zůstává nečinný. Naposledy začala běžet šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí, jímž je třeba rozumět průkaz o povolení k pobytu, dne 16. 10. 2020. Uplynula tak nejpozději dne 4. 1. 2021. Nečinnost žalovaného ostatně deklaroval i nadřízený správní orgán v opatření proti nečinnosti ze dne 26. 2. 2021. Ani v jím stanovených 30 dnech však žalovaný nevydal rozhodnutí. Stěžovatel přitom po dobu celého řízení řádně a včas kooperoval. S ohledem na prokazatelnou nečinnost nelze přihlížet k objektivní skutečnosti, že pro vydání rozhodnutí je nezbytné vydání víza dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a další úkony. Lhůta pro vydání rozhodnutí totiž již marně uplynula a nelze ji stavět. Dodatečných 30 dní stanovených v opatření proti nečinnosti tuto lhůtu neprodlužuje. Nelze tak přijmout názor krajského soudu, že vydání informace o řízení dne 23. 4. 2021 mělo za následek stavění lhůty pro vydání rozhodnutí. Dále stěžovatel namítl, že žalovaný v řízení nepostupoval v důsledku nesprávného výkladu ochranných opatření účinných do 1. 6. 2021. Tato jasně umožňovala vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Žalovanému tedy až do 1. 6. 2021 žádný právní předpis nebránil postupovat v řízení. Účelový výklad ze strany žalovaného prodlužoval jeho nezákonné jednání a má za následek zkrácení stěžovatele na jeho právech, neboť nadále maří jeho faktický úspěch ve věci. Argumentace krajského soudu, že od 1. 6. 2021 již ochranná opatření skutečně neumožňují vydání tzv. DV-R víza, je v rozporu se zásadou, že se nikdo nemůže dovolávat vlastní nezákonnosti. Dle stěžovatele nelze brát změnu ochranných opatření od 1. 6. 2021 na zřetel, neboť by tím byla aprobevována nečinnost žalovaného a jeho nezákonný postup, kterého se dopouštěl nejpozději od 4. 1. 2021. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odmítl, že by se dopustil namítaných porušení zákona. K tomu poukázal na své vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožnil. Zdůraznil, že předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty již vydal dne 19. 3. 2021, avšak s ohledem na ochranná opatření ji nebylo možné stěžovateli předat. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popřípadě zamítl pro nedůvodnost.

IV.

pokračování

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal obecně namítnutou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti vyplývající z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Stěžovatel ostatně ani neozřejmil, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Vymezil se toliko proti závěru krajského soudu, že došlo ke stavění lhůty pro vydání rozhodnutí a že žalovaný není nečinný s ohledem na ochranné opatření účinné ode dne 16. 6. 2021. Případný nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[7] Stěžovatel především brojí proti závěru krajského soudu, který shledal, že v nekonání žalovaného nelze spatřovat nečinnost ve smyslu § 79 s. ř. s. Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově obdobnou věcí se již zabýval v rozsudku ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 Azs 179/2021 - 25, přičemž neshledal důvod se od tam vyslovených závěrů jakkoliv odchýlit. Neztotožnil se tedy s názorem krajského soudu, že žalovaný se v řízení nedopustil nečinnosti. Naopak přisvědčil stěžovateli, že v řízení došlo k nečinnosti, protože měl krajský soud žalovanému uložit povinnost vydat rozhodnutí a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zákon o pobytu cizinců.

[8] Podle § 79 s. ř. s.: *Ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

[9] Podle § 71 odst. 5 správního řádu se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.

[10] Podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud z předložených spisů zjistil, že již dne 14. 6. 2019 podal žalobce žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný o předmětné žádosti rozhodoval opakovaně, neboť jeho rozhodnutí ze dne 12. 11. 2019 a ze dne 15. 7. 2020 byla zrušena nadřízeným správním orgánem. V obou případech byla rozhodnutí zrušena pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný dovodil, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, pouze na základě usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018, aniž by se zabýval individuální situací žalobce. Žalobce následně uplatnil opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců shledala, že žalovaný byl nečinný (nedodržel lhůty uvedené v zákoně o pobytu cizinců), a proto vydala dne 26. 2. 2021 opatření proti nečinnosti, jímž přikázala žalovanému, aby vydal rozhodnutí do 30 dnů ode dne doručení opatření, tj. do 31. 3. 2021. Stěžovatel následně žalovanému na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 18. 2. 2021 předložil dohodu o změně pracovní smlouvy podepsanou zaměstnavatelem (dne 1. 3. 2021), kterou dne 17. 3. 2021 doplnil o kopii podepsanou oběma stranami. Dne 19. 3. 2021 pak žalovaný vystavil tzv. předkládací zprávu s návrhem na vydání zaměstnanecké karty. Dne 13. 4. 2021 podal stěžovatel žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

[12] Sám nadřízený orgán tedy shledal, že žalovaný byl nečinný. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41: „Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“ Nelze přitom dospět k závěru, že by se stěžovatel po konstatování nečinnosti nadřízeným orgánem zásadně podílel na nečinnosti, resp. že by neposkytoval potřebnou součinnost. Je pravdou, že stěžovatel nepředložil žalovanému dohodu o změně pracovní smlouvy ve lhůtě stanovené výzvou ze dne 18. 2. 2021 (předložil verzi podepsanou pouze zaměstnavatelem) a požádal jej o prodloužení této lhůty o dalších 14 dní z důvodu zasílání originálu jím podepsané dohody z Vietnamu. V důsledku této prodlevy reagoval tedy na výzvu žalovaného o 16 dní později. Ani při zohlednění této prodlevy ze strany stěžovatele však nelze než konstatovat, že žalovaný byl v řízení i po přijetí opatření proti nečinnosti bezdůvodně nečinný. Ode dne 19. 3. 2021, kdy žalovaný vydal předkládací zprávu, až do dne rozhodnutí krajského soudu (30. 6. 2021) totiž neučinil žádný další úkon ve věci.

[13] Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že vydání předkládací zprávy, resp. udělení interního pokynu k udělení víza nelze považovat za odstranění nečinnosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24: „Vydáním rozhodnutí o žalobcově žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza (...) Odkazuje-li stěžovatel na laxní přístup zastupitelského úřadu, který váhal s učiněním výzvy k dostavení se k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, může jít skutečně o vadný postup, který stěžovatel nemůže ovlivnit; na druhou stranu jde o vadný postup orgánu státní správy, který nemůže jít k tíži žadatele, o jehož žádosti není v důsledku tohoto postupu rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel je podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy

pokračování

pro povolení pobytu cizinců. Právě k jeho tíži tedy musí jít případný vadný postup orgánu státní správy v této oblasti; je také jeho odpovědností podle § 24 téhož zákona pečovat „o náležitou právní úpravu“ záležitostí spadajících do jeho věcné působnosti, a tedy také o to, aby zákonná pravidla a postupy související s povolením pobytu cizincům, byla nastavena způsobem umožňujícím vydávat rozhodnutí bez průtahů. (...) Současně je třeba zopakovat odkaz krajského soudu na § 169 odst. 12 písm. a) – pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 téhož zákona za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí by se daným okamžikem stěžovateli stavěla a on by nemohl být považován za nečinného. Vzhledem ke skutečnosti, že sám stěžovatel nevydal pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle uvedeného ustanovení v rámci zákonné šedesátidenní lhůty (která uplynula dne 21. 8. 2017), nemohlo dojít ke stavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí a k rozšíření časového prostoru pro vydání rozhodnutí. Ani okamžitá reakce zastupitelského úřadu, který by žalobce vyzval k převzetí víza k pobytu nad 90 dnů, by tedy nemohla zhojit skutečnost, že stěžovatel je nečinný, tím, že by došlo ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí.“ Podpůrně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017 - 32.

[14] Současně nelze souhlasit s krajským soudem, že došlo ke stavení lhůty ve smyslu § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle uvedeného ustanovení neběží lhůta pro vydání rozhodnutí ode dne odeslání výzvy zastupitelského úřadu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 do doby zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. K takovému úkonu však dle obsahu spisového materiálu nedošlo. Sám žalovaný ostatně ve vyjádření k žalobě uvedl, že dal toliko pokyn zastupitelskému úřadu k udělení víza dle § 165a odst. 1 písm. f) téhož zákona. K udělení víza však Velvyslanectví České republiky v Hanoji nepřistoupilo s poukazem na tehdy platné ochranné opatření ministerstva zdravotnictví (ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN). Krom toho je třeba přisvědčit stěžovateli, že lhůtu, která již uběhla (což stvrdil nadřízený žalovaného), nelze stavět (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2017, č. j. 48 A 122/2017 - 18, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24, ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20 atp.).

[15] Důvodná je rovněž námitka stěžovatele, že ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, žalovanému (resp. zastupitelskému úřadu) v rozhodné době nebránilo v dalším postupu. Uvedené ochranné opatření obsahovalo výjimku, která výslovně stanovila, že zákaz přijímání žádostí o víza neplatí pro žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu. Konkrétně se jednalo o bod I.12 v části I. uvedeného ochranného opatření, kterým bylo s účinností ode dne 15. 2. 2021 od 00:00 hod. nařízeno vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.10 přijmout (...); to platí i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření. Podle I.10 písm. k) přitom bylo nařízeno nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, s výjimkou žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky (důraz přidán). Právě tato výjimka tedy žalovanému (resp. zastupitelskému úřadu) umožňovala vyznačit stěžovateli do cestovního dokladu vízum za účelem převzetí povolení k pobytu v podobě zaměstnanecké karty. Přestože žadatel

o zaměstnaneckou kartu striktně vzato nepodává žádnou samostatnou žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu, nelze na tento krok nahlížet jinak než jako na krok realizovaný na základě jeho žádosti. Vydání předmětného víza představuje nedílnou součást řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, které je nepochybně zahajováno na žádost konkrétního cizince. Podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu se zahajuje jediné řízení, jednotlivé kroky jsou tedy logicky činěny na základě podané žádosti, nikoliv z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017 - 32). Zákon o pobytu cizinců ostatně ani nezná žádné řízení o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu, které by bylo zahajováno z moci úřední. Nelze rovněž přehlédnout, že ani sám nadřízený orgán žalovaného v opatření proti nečinnosti nezmínil, že by nebylo možné rozhodnout s ohledem na opatření Ministerstva zdravotnictví. Nutno dodat, že shodnou výjimku obsahovalo i ochranné opatření ze dne 3. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-69/MIN/KAN, které platilo v době, kdy žalovaný stěžovateli sdělil, že řízení o jeho žádosti nelze dokončit, neboť mu zastupitelský úřad nemůže s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví udělit dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty.

[16] Nejvyšší správní soud tedy nemohl než přisvědčit stěžovateli, že v posuzované věci byla naplněna formální i materiální podmínka důvodnosti žaloby, tj. v době rozhodnutí krajského soudu byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí o žádosti stěžovatele, přičemž tuto povinnost ve lhůtě stanovené nadřízeným orgánem nesplnil a současně nelze marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí přičítat stěžovateli. Na tom nic nemění ochranné opatření ze dne 16. 6. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-87/MIN/KAN, které již neobsahuje výše popsanou výjimku pro vyznačení dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky v podobě zaměstnanecké karty. Krajský soud má sice pravdu v tom, že uvedené ochranné opatření s účinností ode dne 21. 6. 2021 neumožňuje vyznačování víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty na území ČR, tedy znemožňuje vydat kladné rozhodnutí o žádosti. Platnost ochranného opatření, které bylo vydáno poté, co již žalovaný byl prokazatelně nečinný, se však nemůže stát důvodem pro zamítnutí nečinnostní žaloby na základě pouhého konstatování, že jeho relevantní ustanovení představují objektivní právní překážku bránící vydání kladného rozhodnutí. Ochranné opatření nemůže legalizovat nečinnost žalovaného, notabene trvající i poté, kdy mu bylo nadřízeným orgánem nařízeno rozhodnout do 31. 3. 2021 a v dalším postupu mu objektivně nic nebránilo (až do účinnosti ochranného opatření ze dne 28. 5. 2021). Jinými slovy, ochranné opatření vydané poté, kdy již žalovaný byl nečinný, nemůže na této nečinnosti nic změnit. Pro rozhodnutí soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nicméně není takové ochranné opatření zcela bezvýznamné. Jeho existence se však nepromítá do zjištění samotného „nečinnostního stavu“, nýbrž teprve do úvahy soudu o stanovení lhůty k vydání rozhodnutí, respektive stanovení okamžiku, od něž se tato lhůta odvíjí. Žalovaný totiž musí být připraven dokončit řízení, jakmile právní překážka, která mu znemožňuje rozhodnutí vydat, odpadne. Zákaz vyznačit na zastupitelském úřadu do cestovního dokladu vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území vyplývající z ochranného opatření tedy není sám o sobě důvodem pro zamítnutí nečinnostní žaloby. Představuje pouze skutečnost, kterou je krajský soud povinen zohlednit při formulaci výroku, kterým žalovanému přikáže vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, tj. při stanovení okamžiku,

pokračování

od něhož se odvíjí lhůta pro vydání rozhodnutí (k počítání této lhůty blíže viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021 - 32).

[17] Závěr krajského soudu, že pasivitu žalovaného nebylo možné považovat za nečinnost ve smyslu § 79 s. ř. s., tedy nemůže obstát. Skutečnost, že právní stav v době vydání napadeného rozsudku neumožňoval vydat kladné rozhodnutí ve věci, totiž nemá vliv na posouzení, zda je žalovaný nečinný. Je však nezbytné ji zohlednit při stanovení počátku běhu lhůty ve výroku, jímž krajský soud žalovanému uloží vydat rozhodnutí. Tento okamžik je s ohledem na shora uvedené třeba spojit se dnem, kdy zastupitelskému úřadu odpadne zákaz vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky v podobě zaměstnanecké karty.

[18] Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost důvodná. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 uvedeného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu